

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, treba li članak 2. točku (b) i članak 7. stavak 1. Direktive Vijeća 2008/118/EZ ⁽¹⁾ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ, kao i članak 2. stavak 1. točku (d) i članak 70. Direktive Vijeća 2006/112/EZ ⁽²⁾ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, tumačiti na način da obveza plaćanja trošarine i/ili PDV-a, ne prestaje ako je, kao u ovom predmetu, krijumčarena roba oduzeta i naknadno zaplijenjena nakon što je već nezakonito unesena (puštena u potrošnju) na carinsko područje Europske unije, čak i ako je carinski dug ugašen na temelju odredbe članka 124. stavka 1. točke (e) Uredbe (EU) br. 952/2013?

⁽¹⁾ SL 2013., L 269, str. 1. i ispravci SL 2013., L 287, str. 90, SL 2015., L 70, str. 64., SL 2016., L 267, str. 2., SL 2018., L 294, str. 44.

⁽²⁾ SL 2009., L 9, str. 12. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 2., str. 174.).

⁽³⁾ SL 2006., L 347, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 2. listopada 2020. uputio Administrativen sad Sofia-grad
(Bugarska) – V.M.A./Stolična Obština, Rajon „Pančarevo”**

(Predmet C-490/20)

(2020/C 433/44)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Administrativen sad Sofia-grad

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: V.M.A.

Tuženik: Stolična Obština, Rajon „Pančarevo”

Prethodna pitanja

1. Treba li članke 20. i 21. UFEU-a te članke 7., 24. i 45. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da se protive tomu da bugarska upravna tijela kojima je podnesen zahtjev za izdavanje potvrde o djetetovu rođenju u drugoj državi članici Unije, koje ima bugarsko državljanstvo i kojem je izdan španjolski rodni list u kojem se kao majke navode dvije osobe ženskog spola a da se ne navede je li jedna od njih i, u slučaju potvrdnog odgovora, koja je od njih djetetova biološka majka, odbiju izdavanje bugarskog rodnog lista uz obrazloženje da tužiteljica odbija navesti tko je djetetova biološka majka?
2. Treba li članak 4. stavak 2. UEU-a i članak 9. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da očuvanje nacionalnog i ustavnog identiteta država članica Unije znači da potonje države u pogledu odredbi za utvrđivanje roditeljstva raspolazu širokom marginom prosudbe? Konkretno:
  - Treba li članak 4. stavak 2. UEU-a tumačiti na način da se njime državama članicama dopušta da u pogledu djeteta zahtijevaju podatke o biološkom roditeljstvu?
  - Treba li članak 4. stavak 2. UEU-a u vezi s člankom 7. i člankom 24. stavkom 2. Povelje tumačiti na način da je nužno ocijeniti odnos između, s jedne strane, nacionalnog i ustavnog identiteta države članice i, s druge strane, dobrobiti djeteta kako bi se postigla ravnoteža između interesa, pri čemu valja uzeti u obzir da trenutačno, ni u smislu vrijednosti ni u pravnom smislu, ne postoji dogovor o mogućnosti da se kao roditelji u rodni list upišu osobe istog spola, a da se ne navede je li jedan od njih djetetov biološki roditelj i, u slučaju potvrdnog odgovora, tko je taj roditelj? U slučaju potvrdnog odgovora na to pitanje, kako se konkretno može postići ta uravnoteženost interesa?

3. Jesu li pravne posljedice povlačenja Ujedinjene Kraljevine iz Unije relevantne za odgovor na prvo pitanje ako je jedna majka, koja se navodi u rodnom listu izdanom u drugoj državi članici, državljanka Ujedinjene Kraljevine, a druga majka državljanka države članice Unije, ako se osobito uzme u obzir da odbijanje izdavanja djetetova bugarskog rodnog lista predstavlja prepreku tomu da država članica Unije izda djetetov identifikacijski dokument te da se time eventualno otežava neograničeno ostvarivanje njegovih prava koja ima kao građanin Unije?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: obvezuje li pravo Unije, osobito načelo djelotvornosti, nadležna nacionalna tijela da odstupaju od obrasca za sastavljanje rodnog lista koji je sastavni dio nacionalnog prava koje je na snazi?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 30. rujna 2020. uputio Corte suprema di cassazione (Italija) –
Randstad Italia SpA/Umana SpA i dr.**

(Predmet C-497/20)

(2020/C 433/45)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Corte suprema di cassazione

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Randstad Italia SpA

Protužalitelji: Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA, Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA

Prethodna pitanja

1. Protivi li se članku 4. stavku 3., članku 19. stavku 1. UFEU-a i članku 2. stavcima 1. i 2. te članku 267. UFEU-a, također s obzirom na članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, praksa tumačenja kao što je ona koja se odnosi na članak 111. osmi stavak Ustava, članak 360. prvi stavak točku 1. i članak 362. prvi stavak Zakonika o građanskom postupku te članak 110. Zakonika o upravnom postupku, u dijelu u kojem se tim odredbama dopušta podnošenje žalbe u kasacijskom postupku protiv presuda Državnog vijeća zbog „razloga koji se odnose na sukob nadležnosti”, kao što to proizlazi iz presude Ustavnog suda br. 6 iz 2018. i naknadne nacionalne sudske prakse kojom se, izmjenom prethodne prakse, s gledišta takozvanog „nedostatka sudske nadležnosti” smatralo da se žalba u kasacijskom postupku ne može koristiti za pobijanje presuda Državnog vijeća kojima se primjenjuje praksa tumačenja usvojena na nacionalnoj razini i koja nije u skladu s presudama Suda, u područjima koja se uređuju pravom Europske unije (u ovom slučaju, u području sklapanja ugovora o javnoj nabavi) u kojima su se države članice odrekle izvršavanja suverenih ovlasti na način koji nije u skladu s tim pravom i koji dovodi do ustaljivanja povreda prava Zajednice koje bi se mogle ispraviti korištenjem navedenog pravnog sredstva, i do narušavanja jedinstvene primjene prava Unije i djelotvornosti sudske zaštite subjektivnih pravnih situacija koje su relevantne na razini Zajednice, što je u suprotnosti sa zahtjevom da svaki sud mora potpuno i brižljivo primijeniti to pravo na način koji je obvezno u skladu s pravilnim tumačenjem koje je dao Sud Europske unije, pri čemu se u obzir uzimaju ograničenja „postupovne autonomije” država članica prilikom usklađivanja postupovnih instituta?